

skulle søge at raade Bod paa. Jeg skal derfor af gode Grunde ikke give mine Ord nogen bestemt Partiadresse. Men naar forleden min ærede Sidemand til venstre, det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard), i en Bemærkning til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde, at den Mand, der, som det ærede Medlem fra Ringkøbing, vil have Æren for alle de smukke Resultater, der ere komne i disse 8 Aar; maa sandelig ogsaa bære Ansvar for det pekuniære Resultat af disse 8 Aar, kan jeg ganske give det ærede Medlem fra Svendborg Ret deri.

Jeg skal, som sagt, ikke gaa dybt ind paa Enkeltheder i disse 8 Aars Finansstyrelse, men henvise dem, der ønske Oplysninger derom, til at søge dem andetsteds. Der er dog en Bemærkning, jeg vil gøre overfor de Røster, der lyde fra radikal og socialdemokratisk Side om, at det er Forsvaret og Militæruddgifterne, det skyldes, at vi sidde i det, som vi gøre. Jeg vil blot pege paa, hvilken knusende Imødegaelse af disse Paastande der findes i de aflagte Regnskaber. Hvis de Herrer ville se de af mig anførte Tal efter — og gendrives kunne de ikke, da de kun ere de simple Fakta —, ville De ikke kunne gentage disse Paastande. I de 8 Aar, fra 1901—02 til 1908—09, steg Udgifterne med $31\frac{1}{3}$ Million, men deraf skyldes kun $3\frac{1}{3}$ Million Stigning paa de militære Budgetter, de ordinære og de ekstraordinære, altsaa omtrent $\frac{1}{10}$, medens de 28 Millioner repræsenterer Stigningen paa de civile Budgetter. Jeg kan tilføje, at denne lille Stigning paa de militære Budgetter, som ikke en Gang proportionalt er fulgt med de øvrige, udelukkende skyldes Stigning i Lønningerne, saaledes at Udviklingen af de militære Budgetter endog er staaet stille og er bleven forsømt i disse 8 Aar. Jeg kan tilføje, idet jeg gaar lidt udenfor Rammen af de 8 Aar og tager det 9de med, som vi have faaet Regnskab for, nemlig 1909—10, at der vokse Udgifterne med $25\frac{1}{6}$ Million, af hvilke Forsvaret kun har $3\frac{1}{3}$ paa sin Samvittighed, altsaa kun omtrent $\frac{1}{8}$ af denne Stigning; og endda forholder det sig saaledes, at for denne sidste Stigning paa $3\frac{1}{3}$ Million er der sørget for Dækning ved Loven om den forøgede Indkomst- og Formueskat, saaledes at man overhovedet ikke kan regne med denne Forøgelse, naar der er Tale om Status, den bærer sig selv ved den særlige Beskatning. I de 9 Aar er der altsaa en Stigning af Udgifterne

paa i alt $56\frac{1}{2}$ Million, hvoraf Forsvarsudgifterne kun tage de $6\frac{2}{3}$ Millioner, og for Halvdelen heraf er der sørget for Dækning ved særlig Lov. Disse Tal, der, som sagt, kun ere de tørre Fakta, ere af den Beskaffenhed, at de udelukke Muligheden for at lægge nogen som helst Skyld paa vore Forsvarsudgifter for den finansielle Misère. Det er de civile Ministerier, der have taget den meget store Hovedpart af Udgifterne.

Om den nævnte store Hovedpart skal jeg ikke gaa i Enkeltheder, ogsaa af den Grund, at det har den højtærede Finansminister gjort i en Tale i Fjor. Jeg skal blot flygtigt nævne, at det Ministerium, der har taget mest — her holder jeg mig til de 8 Aar, jeg har talt om —, er Indenrigsministeriet, hvis Udgifter ere voksende med $6\frac{1}{6}$ Million. Kirke- og Undervisningsministeriets Udgifter ere voksende med $5\frac{1}{3}$ Million, Justitsministeriets med $2\frac{3}{4}$ Million og § 27 med godt 6 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at det er de sociale Love, Lønningslovene og Jernbanerne, der have taget Udgiftsstigningen. Det er altsammen udmærket gode Ting — jeg skal berøre dem flygtigt om lidt —, og det er Pengeanvendelser, mod hvilke jeg i og for sig ikke har noget at indvende. Men jeg kunde have ønsket, at vi havde ejet de Penge, som vi der have anvendt, og at vi ikke, som Tilfældet har været, havde ødelagt Status ved at bruge Penge, uagtet vi ikke havde dem, til alle disse i og for sig gode Ting.

Der er her et Omraade, hvor jeg vil gaa noget ind paa Enkeltheder, det er det Omraade, som paa Finansloven hedder § 27, Udgifter til Erhvervelse af Formue og Afdrag paa Gæld. Grunden til, at jeg vil gaa lidt udførligere ind paa det, er, at indenfor den større Ramme, jeg har givet, ligger i særlig Grad Skylden for den finansielle Tilstand, hvori vi befinde os, paa dette Punkt. Udgifterne paa § 27 steg i de 8 Aar, jeg omtaler, med 6 Mill. Kr., men det er ikke den Stigning, jeg her bryder mig om, det er det samlede Beløb, der gik med under § 27, og det, som det blev anvendt til. I de 8 Aar gik der ikke mindre end $150\frac{1}{2}$ Mill. Kr. med paa § 27, det er $18\frac{4}{5}$ Mill. Kr. om Aaret. § 27 indeholder, som ærede Medlemmer ville vide, 3 Afsnit: Midlerne der gaa dels til Afdrag paa Gæld, dels til saakaldt Formueerhvervelse — Bevillinger til offentlige Arbejder —, dels til Laan og Forskud. Af disse 3 Anvendelser kræve Afdragene paa Statsgælden det mindste Beløb. Af de